

‘Els presos del procés no han aprofitat la força i el ressò que tenen per a mobilitzar la gent’

VILAWEB / PABLO HASEL :: 23/08/2020

[Cat/Cast] Entrevista de Vilaweb a Pablo Hasel

Traducción A. Bas. para La Haine

Catala

La setmana passada l'Audiència espanyola va donar cinc dies a **Pablo Hasél** per a pagar una **multa de 20.000 euros**. Formava part de la condemna de nou mesos de presó per enaltiment del terrorisme i injúries a la corona, concretament, a Juan Carlos I, avui dia fugit als Emirats Àrabs Units. El termini s'ha complert i Hasél no ha pagat, com ja va avisar. Aquest incompliment sumarà més temps a la condemna global -en té una del 2014 de dos anys, també per haver escrit cançons- i és previst que l'ordre de presó arribi en qualsevol moment. Parlem amb ell durant aquesta espera en tensió.

—Què en podeu dir, de la vostra entrada a la presó? El vostre advocat va demanar que se suspengués la segona sentència en ferm de l'Audiència espanyola -la de nou mesos- i es va sol·licitar el recurs d'empara.

—Ara mateix estem pendants que l'Audiència ens doni la data d'entrada a la presó o em puguin venir a buscar en qualsevol moment sense deixar ni uns quants dies, perquè això també és una possibilitat. Són nou mesos per la darrera condemna que se sumen a la de dos anys dictada també per l'Audiència Nacional. Com que sóc reincident, em poden fer entrar a la presó. Encara no ens han dit si la condemna del 2014 me la faran complir perquè ja han passat anys i segons el meu advocat ja hauria pogut prescriure. Però també m'avisa que me la podrien fer complir perquè a vegades no respecten ni la seva legalitat.

—I la multa de 20.000 per la qual us van donar cinc dies per a pagar?

—En la condemna de nou mesos també s'incloïa aquesta multa de 20.000 euros que, traduïda en mesos de presó, és d'un any i tres mesos. El fet que donin cinc dies per pagar aquesta multa tan alta, deixa clar que tiren cap endavant.

—El termini s'ha exhaurit aquesta setmana i no l'heu pagada.

—No, no vaig voler pagar-la. No tenia els diners però podia aconseguir-los de manera solidària, però no volia pagar-la per una qüestió de desobediència contra una condemna injusta. Com vaig manifestar, ja ens roben bastant com per a sobre donar-los diners per denunciar el que fem.

—I ara sou a casa vostra i en qualsevol moment us poden ordenar d'entrar a la presó o venir-vos a detenir directament.

—Sí, sí. Jo cada dia baixo al carrer, on pot ser que m'esperin.

—Com és viu aquesta espera?

—El fet que si baixo me'ls puc trobar esperant-me per a empresonar-me, no em sorprèn, i

ajuda a viure-ho amb més calma dins del que és possible i davant una situació tan complicada com aquesta. Però, lògicament, per molt que faci temps que em mentalitzi, és dur, i ho visc amb angoixa perquè no sé quant temps em faran estar a la presó, a quina presó i en quines condicions m'hi portaran. Ells utilitzen aquesta incertesa per torturar-me psicològicament. És una pressió afegida no poder fer plans a curt termini. No saber si demà mateix estaràs tancat a la presó, és difícil, però considero que me'n surto prou bé. Em preocupen els meus éssers estimats, per si em traslladen a una presó llunyana; tot l'esforç que hauran de fer per veure'm poca estona. Això sí que em preocupa. La majoria de familiars ho suporten tan bé com poden. Però evidentment, per tota persona que m'estimi, això és dur, i encara ho serà més quan passi. Ara, a mi i a les persones que m'envolten allò que més m'ajuda és afrontar-ho amb enteresa i dignitat, i que vegin que no estic enfonsat. Això també s'encomana.

—L'ambient de presó us imposa? O no penseu tan enllà?

—És una pregunta que em fan molt, si tinc por del contacte amb la resta de presos, i no en tinc. Considero que no tindrè cap problema amb ells perquè normalment, i ho sé perquè conec molts presos polítics, els presos comuns els respecten bastant. La majoria de baralles a la presó són per drogues i deutes, i evidentment, no em ficaré en aquests afers. En tot cas em preocupen més els carcellers, que són els que tenen autoritat a la presó i poden fer-te la vida encara més impossible. Com per exemple l'aïllament, que fins i tot l'ONU considera que és tortura.

—Com us sentiu que us pugui portar a presó una cançó com 'Juan Carlos el Bobón' i fa poc s'hagi sabut que Juan Carlos té la capacitat de fugir abans que la justícia pugui actuar?

—El sentiment que sento és molta ràbia, i la ràbia dóna molta força. És un estat feixista, per molt que tractin d'encobrir-ho. Ara s'ha demostrat una altra vegada, perquè quan ja ho deia jo, en Valtònc o més gent, és perquè ja hi havia proves. I amb l'escàndol internacional que s'ha provocat ara, que tirin aquesta condemna endavant per haver explicat veritats sobre la monarquia, demostra fins a quin punt és un estat opressor i decadent. En la crisi més agònica que té el règim, l'estat no té cap més carta que la repressió. Ells mateixos es tiren pedres sobre la seva teulada i molta gent es va adonant fins a quin punt pot arribar la repressió.

—Us heu referit a Valtònc. Sempre heu dit que no us exiliaríeu. Veient el seu cas, no ho heu sospesat mai?

—No, sempre he vist molt clar que em vull quedar aquí. Considero que si m'empresonen el missatge que volen silenciar tindrà més força des d'aquí que no des de l'exili. I sobretot m'ho va demostrar l'estat espanyol quan he pogut viatjar dues vegades a Bèlgica i a Veneçuela. Dos estats on em podria exiliar i no em van posar cap mena d'impediment a l'hora de sortir per l'aeroport. Fa anys, quan em van obrir la primera causa, no podia sortir de l'estat. I ara, que tinc més causes, em deixen sortir a espais on em puc exiliar. Ells volen que me'n vagi i deixi de molestar perquè saben que si m'empresonen, hi haurà una resposta i que moltes persones poden prendre consciència. A banda que, internacionalment, també pot crear un rebuig.

—I el fet que pugueu continuar amb la vostra vida, lliure, i expressant-vos amb

plena llibertat?

—No, i ho he vist en més presos polítics. Vaig començar a lluitar, inspirat per l'exemple de presos polítics. Llegia les seves cartes des de la presó i això em va empènyer cap a la lluita. Considero que des de la presó es pot aportar molt i que a fora pot tenir utilitat. La meua veu no la silenciaren, al contrari. Si l'estat espanyol em tanca, em donarà la raó encara més perquè empresonarà una persona que ha escrit cançons i piulades. Crec que s'ha vist en el cas del Valtònc que l'exili normalitza molt la repressió. He vist com el seu exili no ha servit per a fer una crida a la mobilització. Ha servit a escala europea per fer quedar malament l'estat espanyol, però no per pressionar, per fer créixer l'organització i la lluita als carrers d'aquí. La qüestió és: l'exili de Valtònc no ha servit per a això. Si a mi m'empresonen, servirà per a això? Jo no tinc cap dubte que sí.

—El mes de juny vau rebre tres condemnes de cop.

—Amb vuit dies de diferència. Amb el coronavirus s'havien endarrerit moltes matèries de nivell judicial, i, de cop, tres sentències. Amb l'advocat interpretem que això és una clara operació d'estat. Volen fer-me sumar condemnes per empresonar-me segur i més temps. És una venjança de l'estat per no haver-me agenollat a la seva repressió. I també és un càstig, no solament per haver lluitat a la trinxera de l'art combatiu, sinó per estar organitzat i lluitar als carrers. És un assetjament constant. Els darrers nous anys no hem parat i com que veuen que donen cops i no claudico, encara en donen més. M'utilitzen com a cap de turc per atemorir a la resta.

—En total acumuleu més de set anys de condemna. Mirant enrere us penediu d'alguna cosa feta?

—No. Sempre dic que si em penedeixo de res és de no haver lluitat més i abans.

—Teniu més causes pendents, una de les quals és per la protesta davant de la subdelegació del govern espanyol de Lleida contra la detenció de Carles Puigdemont a Alemanya el 25 de març de 2018. Ha plogut molt d'aleshores ençà. Com creieu que ha canviat el nivell de mobilització pels presos i els exiliats?

—Igual que us deia que em vull quedar aquí perquè crec que puc ser més útil que no a l'exili, penso que els presos del procés no han aprofitat la força i el ressò que tenen per a mobilitzar la gent, sinó ben al contrari. I es va veure després de la sentència. En comptes d'empènyer cap a la mobilització més decidida, van condemnar-la i van cridar a la calma. No van aprofitar la seva força. Si l'aprofitessin, podrien ser molt i molt perillosos i a Catalunya hi ha un potencial increïble. Es va veure el primer d'octubre i després de la sentència, i si s'aprofités bé l'estat espanyol tindria un greu problema i es trobaria desbordat. El problema és que els dirigents, siguin a l'exili, a la presó o a la Generalitat, és evident que no aprofiten aquest potencial i el desmobilitzen. Així s'explica la situació d'ara. Els CDR gairebé han desaparegut. I és molt trist perquè tenim un potencial que podríem aprofitar. I més ara, que l'estat cada cop té una crisi més profunda i que es pot debilitar amb una lluita als carrers sostinguda i contundent. Però no tinc cap dubte que tard o d'hora hi haurà una revolta que l'estat no podrà aturar. Perquè el problema continua existint, l'opressió continua existint, l'estat no oferirà mai cap solució democràtica i tard o d'hora això petarà. Però la solució sense dubte no vindrà dels partits, perquè més que contribuir a la solució contribueixen a la submissió; o ajudant l'estat, ja sigui reprimint l'independentisme que surts als carrers, o, en el cas d'ERC, sostenint un govern que ha imposat a Catalunya una repressió brutal.

Castellano

La semana pasada la Audiencia española dio cinco días a Pablo Hasél para pagar una multa de 20.000 euros. Formaba parte de la condena de nuevo meses de prisión por enaltecimiento del terrorismo e injurias a la corona, concretamente, a Juan Carlos I, hoy en día huido en los Emiratos Árabes Unidos. El plazo se ha cumplido y Hasél no ha pagado, como ya avisó. Este incumplimiento sumará más tiempo a la condena global - tiene una del 2014 de dos años, también por haber escrito canciones- y es previsible que la orden de prisión llegue en cualquier momento. Hablamos con él durante esta espera en tensión.

—Qué podéis decir, de vuestra entrada en la prisión? Vuestro abogado pidió que se suspendiera la segunda sentencia en firme de la Audiencia española -la de nuevos meses- y se solicitó el recurso de amparo.

—Ahora mismo estamos pendientes que la Audiencia nos dé la fecha de entrada en la prisión o me puedan venir a buscar en cualquier momento sin dejar ni unos cuantos días, porque esto también es una posibilidad. Son nueve meses por la última condena que se suman a la de dos años dictada también por la Audiencia Nacional. Como soy reincidente, me pueden hacer entrar en la prisión. Todavía no nos han dicho si la condena del 2014 me la harán cumplir porque ya han pasado años y según mi abogado ya habría podido prescribir. Pero también me avisa que me la podrían hacer cumplir porque a veces no respetan ni su legalidad.

—Y la multa de 20.000 por la cual os dieron cinco días para pagar?

—En la condena de nuevo meses también se incluía esta multa de 20.000 euros que, traducida en meses de prisión, es de un año y tres meses. El hecho que den cinco días para pagar esta multa tan alta, deja claro que se echan hacia delante.

—El plazo se ha agotado esta semana y no la habéis pagado.

—No, no quise pagarla. No tenía el dinero pero podía conseguirlos de manera solidaria, pero no quería pagarla por una cuestión de desobediencia contra una condena injusta. Cómo manifesté, ya nos roban bastante

—Y ahora estáis en casa vuestra y en cualquier momento os pueden ordenar de entrar en la prisión o veniros a detener directamente.

—Sí, sí. Yo cada día bajo a la calle, donde puede ser que me esperen.

—Cómo es vive esta espera?

—El hecho que si bajo me los puedo encontrar esperándome para encarcelarme, no me sorprende, y ayuda a vivirlo con más calma dentro del que es posible y ante una situación tan complicada como esta. Pero, lógicamente, por mucho que haga tiempo que me mentalice, es llevar, y lo vivo con angustia porque no sé cuánto tiempo me harán estar en la prisión, en qué prisión y en qué condiciones me llevarán. Ellos utilizan esta incertidumbre para torturarme psicológicamente. Es una presión añadida no poder hacer planes a corto

plazo. No saber si mañana mismo estarás cerrado en la prisión, es difícil, pero considero que me salgo bastante bien. Me preocupan mis seres queridos, por si me trasladan a una prisión lejana; todo el esfuerzo que tendrán que hacer para verme poco rato. Eso sí que me preocupa. La mayoría de familiares lo soportan todo lo bien que podan. Pero evidentemente, por toda persona que me estime, esto es llevarlo, y todavía lo será más cuando pase. Ahora, a mí y a las personas que me rodean aquello que más me ayuda es afrontarlo con entereza y dignidad, y que vean que no estoy hundido. Esto también se encomienda.

—El ambiente de prisión os impone? O no pensáis tan allá?

—Es una pregunta que me hacen mucho, si tengo miedo del contacto con el resto de presos, y no tengo. Considero que no tendré ningún problema con ellos porque normalmente, y lo sé porque conozco muchos presos políticos, los presos comunes los respetan bastante. La mayoría de peleas en la prisión son por drogas y deudas, y evidentemente, no me meteré en estos asuntos. En todo caso me preocupan más los carceleros, que son los que tienen autoridad en la prisión y pueden hacerte la vida todavía más imposible. Como por ejemplo el aislamiento, que incluso la ONU considera que es tortura.

—Cómo os sentís que os pueda llevar a prisión una canción como ‘Juan Carlos lo Bobón’ y hace poco se haya sabido que Juan Carlos tiene la capacidad de huir antes de que la justicia pueda actuar?

—El sentimiento que siento es mucha rabia, y la rabia da mucha fuerza. Es un estado fascista, por mucho que traten de encubrirlo. Ahora se ha demostrado otra vez, porque cuando ya lo decía yo, en Valtònc o más gente, es porque ya había pruebas. Y con el escándalo internacional que se ha provocado ahora, que echen esta condena adelante por haber explicado verdades sobre la monarquía, demuestra hasta qué punto es un estado opresor y decadente. En la crisis más agónica que tiene el régimen, el estado no tiene jefe más carta que la represión. Ellos mismos se echan piedras sobre su tejado y mucha gente se va dando cuenta hasta qué punto puede llegar la represión.

—Os habéis referido a Valtònc. Siempre habéis dicho que no os exiliaríais. Viendo su caso, no lo habéis sopesado nunca?

—No, siempre he visto muy claro que me quiero quedar aquí. Considero que si me encarcelan el mensaje que quieren silenciar tendrá más fuerza desde aquí que no desde el exilio. Y sobre todo me lo demostró el estado español cuando he podido viajar dos veces en Bélgica y en Venezuela. Dos estados donde me podría exiliar y no me posaron ningún tipo de impedimento en la hora de salir por el aeropuerto. Hace años, cuando me abrieron la primera causa, no podía salir del estado. Y ahora, que tengo más causas, me dejan salir a espacios donde me puedo exiliar. Ellos quieren que me vaya y deje de molestar porque saben que si me encarcelan, habrá una respuesta y que muchas personas pueden tomar conciencia. A banda que, internacionalmente, también puede crear un rechazo.

—Y el hecho que podáis continuar con vuestra vida, libre, y expresándoos con plena libertad?

—No, y lo he visto en más presos políticos. Empecé a luchar, inspirado por el ejemplo de presos políticos. Leía sus cartas desde la prisión y esto me empujó hacia la lucha. Considero que desde la prisión se puede aportar mucho y que afuera puede tener utilidad. Mi voz no la silenciarán, al contrario. Si el estado español me cierra, me dará la razón todavía más porque encarcelará una persona que ha escrito canciones y piadas. Creo que se ha visto en el caso del Valtònyc que el exilio normaliza mucho la represión. He visto como su exilio no ha servido para hacer un llamamiento a la movilización. Ha servido a escala europea para hacer quedar mal el estado español, pero no para presionar, para hacer crecer la organización y la lucha en las calles de aquí. La cuestión es: el exilio de Valtònyc no ha servido para lo cual. Si a mí me encarcelan, servirá para lo cual? Yo no tengo ninguna duda que sí.

—El mes de junio recibisteis tres condenas de golpe.

—Con ocho días de diferencia. Con el coronavirus se habían atrasado muchas materias de nivel judicial, y, de golpe, tres sentencias. Con el abogado interpretamos que esto es una clara operación de estado. Quieren hacerme sumar condenas para encarcelarme y más tiempo. Es una venganza del estado por no haberme arrodillado a su represión. Y también es un castigo, no solo por haber luchado a la trinchera del arte combativo, sino para estar organizado y luchar en las calles. Es un acoso constante. Los últimos nuevos años no hemos parado y como que ven que dan veces y no claudico, todavía dan más. Me utilizan como jefe de turco para atemorizar al resto.

—En total acumuláis más de siete años de condena. Mirando atrás os arrepentís de algo hecho?

—No. Siempre digo que si me arrepiento de nada es de no haber luchado más y antes.

—Tenéis más causas pendientes, una de las cuales es por la protesta ante la subdelegación del gobierno español de Lleida contra la detención de Carles Puigdemont en Alemania el 25 de marzo de 2018. Ha llovido mucho de entonces acá. Cómo creéis que ha cambiado el nivel de movilización por los presos y los exiliados?

—Igual que os decía que me quiero quedar aquí porque creo que puedo ser más útil que no al exilio, pienso que los presos del proceso no han aprovechado la fuerza y el eco que tienen para movilizar la gente, sino bien al contrario. Y se vio después de la sentencia. En vez de empujar hacia la movilización más decidida, la condenaron y gritaron a la calma. No aprovecharon su fuerza. Si lo aprovecharan, podrían ser mucho y muy peligrosos y en Cataluña hay un potencial increíble. Se vio el primero de octubre y después de la sentencia, y si se aprovechara bien el estado español tendría un grave problema y se encontraría desbordado. El problema es que los dirigentes, sean al exilio, en la prisión o en la Generalitat, es evidente que no aprovechen este potencial y lo desmovilicen. Así se explica la situación de ahora. Los CDR casi han desaparecido. Y es muy triste porque tenemos un potencial que podríamos aprovechar. Y más ahora, que el estado cada vez tiene una crisis más profunda y que se puede debilitar con una lucha en las calles sostenida y contundente. Pero no tengo ninguna duda que tarde o temprano habrá una revuelta que el estado no

podrá parar. Porque el problema continúa existiendo, la opresión continúa existiendo, el estado no ofrecerá nunca ninguna solución democrática y tarde o temprano esto estallará. Pero la solución sin duda no vendrá de los partidos, porque más que contribuir a la solución contribuyen a la sumisión; o ayudando el estado, ya sea reprimiendo el independentismo que sales a las calles, o, en el caso de ERC, sosteniendo un gobierno que ha impuesto en Catalunya una represión brutal.

<https://ppcc.lahaine.org/lels-presos-del-proces-no>